

HETKET KUUN VALTAMERISSÄ

GLENDY VANDERAH

Glendy Vanderah

Hetket kuun valtamerissä

Suomentanut Virpi Kuusela

John Keatsin runon suomennos Timo Leinonen

SAGA Egmont

Hetket kuun valtamerissä

Translated by Virpi Kuusela

Original title: *The Oceanography of the Moon*

Original language: English

Cover: Shasti O'Leary Soudant

Copyright ©2022, 2025 Glendy Vanderah and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727223520

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen

Scottille

Riley Mays

En olisi saanut säilyttää häntä tässä pienessä laatikossa kaikkia näitä vuosia. Hän ei olisi pitänyt siitä. Hän oli ihminen, jota muut kutsuivat ”luonnonvoimaksi”, aina eloisa ja naurava ja rakastava. Etenkin rakastava. En ole koskaan tavannut ketään yhtä rakastavaa.

Hän oli parhaimmillaan rakastaessaan ulkona näkemiään asioita. Pilviä ja onnenpensaita ja lunta, muurahaisia, jotka kan-toivat hänen niille antamiaan murusia, kun olimme lounaalla puistossa.

Jopa multaa. Hän rakasti multaa. Hän ei pitänyt hansikkaita pihatöitä tehdessään. ”Se pilaa kokemuksen”, hänellä oli tapana sanoa.

Hän ojensi minulle kämmenellisen multaa. ”Haistatko sen? Tunnetko sen?” Olin noin kahdeksanvuotias enkä ymmärtänyt hänen kysymystään. Otin hieman multaa käteeni ja kosketin nenälläni viileitä, mustia murusia.

”Tämä on aikaa”, hän sanoi, ”ajan, rapautuvien vuorien ja jää-

tiköiden liikuttelemien kivien oikeaa tuoksua, ja kaiken koskaan maapallolla olemassa olleen elämän tuoksua.” Hän piti multaa nänensä lähellä, hengitti syvään silmät suljettuina, nautiskeli. ”Tämä on ikuisuuden tuoksua. Tässä mullassa on tähtien hitusia, Riley. Haistatko ne?”

Suljin silmäni häntä jäljitellen ja hengitin tuoksua. Kyllä, tunsin tähtien tuoksun. Minusta tuntui siltä kuin olisin kieppunut tähtipyörteessä mullanmustassa maailmankaikkeudessa. Huumaava tuoksu sai minut miltei pyörryksiin.

Sellaista Julia-tädin kanssa oli. Aina taianomaista. Jopa mullassa.

Siksi minun on otettava hänet pois laatikosta. Hänen pitää olla jälleen osa taikuutta.

Olen etsinyt sopivaa paikkaa hänen tuhkillleen kaksitoistavuotiaasta asti. On uskomatonta, että on kulunut jo yhdeksän vuotta enkä ole vielääkään päästänyt häntä vapaaksi.

Täydellisen sijainnin tulee olla ulkona, muttei missä tahansa kauniissa paikassa. Haluan paikan olevan sellainen, että hän olisi huudahtanut: ”Katso, Riley! Eikö olekin lumoava maisema?”

Luulin löytäneeni oikean paikan syyskuussa, kun patikoin tällä joenvarsipolulla edellisen kerran. Tuona päivänä tämä pieni, kivikkoinen koski oli kullankeltaisten ja tummanpunaisten lehtien peitossa. Heti kun näin sen, kaikki voimakkaat värit ja sammaleisten kivien välissä virtaava hopeanhohtoinen vesi toivat ensimmäiseksi mieleeni sanan *Lumoava!*

Paikka oli täydellinen. Se oli myös melko lähellä polun varrella puistossa, jonne oli vain neljäkymmenenviiden minuutin ajomatka kotoa. Voisin käydä Julian luona joenvarrella aina niin halutessani.

Mutta nyt kun olen saapunut kosken luokse, en olekaan

varma, onko paikka hänelle oikea. Se näyttää erilaiselta helmi-kuussa. Väritömältä. Kaikki on mustaa ja ruskeaa ja vesi hädin tuskin virtaa. Ei ole lumipeitettä kaunistamassa maisemaa, sillä sää on ollut poikkeuksellisen lämmin. Taivaskin on tänään väritön.

En olisi saanut odottaa hänen syntymäpäiväänsä tehdäkseni tämän. Minun olisi pitänyt tehdä tämä heti kun se tuntui minusta hyvältä. Mutta olisihan minun pitänyt arvata, että näin kävisi, sillä olen lykännyt hänen tuhkiensa sirottelemista useita kertoja.

Istun kylmille joensivikiville ja otan krematorion valkoisen laatikon repustani. Avaan laatikon ja sen sisällä olevan muovipussin.

”Hyvää syntymäpäivää, Julia.”

Liikutan sormiani karheassa tuhkassa. Aluksi minua pelotti koskettaa tuhkaa. Sitten eräänä päivänä oivalsin, että tuhka näytti kuupölyltä, ja olin koskettanut Kuun pintaa monet kerrat. Sen jälkeen minusta oli mukavaa koskettaa tuhkaa – ja *halusin* koskettaa niitä.

Sen vuoksi en kai ole löytänyt sopivaa paikkaa tuhkien sirottelemiseen. En halua tehdä sitä.

Hieron karheaa tuhkaa vasemmalle kämmenelleni. Luen krematorion laatikon kylkeen kolmetoistavuotiaana kirjoittamani sanat. Niitä hädin tuskin erottaa enää, mutta osaan ne ulkoa: *Joku pieni kauneuden muru, siirtäköön pois synkistävät verhot mielemme murheiden edestä*. Se oli yksi Julian lempikohdista John Keatsin *Endymion*-runossa.

Katson kutistunutta koskea edessäni. Vesi synnyttää pehmeitä, liplattavia ääniä virratessaan kivien yli. Keijutikka äänтелеe. Virta solisee ja soljuu.

En tunne taikuutta.

”Ei tämä olekaan se täydellinen paikka, joksi tätä luulin”, ker-
ron Julialle. ”En jätä sinua tänne.” Panen tuhkat takaisin laa-
tikkoon ja pyyhkäisen huolellisesti kämmenelläni olevan pölyn
takaisin pussiin. ”Olen pahoillani.”

Vien tuhkat kotiin ja panen laatikon takaisin kirjahyllyyni.
Käytän laatikkoa kirjatukena, ja Julian *Endymion* on aina sen vie-
ressä.

Laatikko on ollut kirjahyllyssäni siitä asti, kun sain sen kuu-
tisen kuukautta Julian kuoleman jälkeen. Siinä vaiheessa myös
äitini oli kuollut ja olin asunut serkkujeni Alecin ja Sachin luona
miltei kuukauden. Alecin piti lähteä Luoteis-Wisconsinista
Chicagoon asti hakemaan tuhkia. Hän haki samana päivänä äitini
tuhkat toisesta krematoriosta.

Alec ei ollut odottanut, että tulisin keittiöön ja näkisin laati-
kot, jotka hän oli tuonut kotiin. Menin alakertaan hakemaan la-
sillisen vettä ja yllätin hänet keskustelemassa Sachin kanssa siitä,
pitäisikö heidän kertoa minulle missä hän oli ollut. Tuijotin kahta
pientä laatikkoa sivupöydällä. Valkoisessa luki ”Julia Mays” ja
ruskeassa ”Nikki Mays”. Tiesin heti, mitä laatikoissa oli.

”Riley...” Alec sanoi. ”Haluatko jotakin?”

*Katsoin edelleen laatikoita. Oli niin outoa nähdä nuo kaksi
naista eristettyinä pieniin laatikoihin, kun vasta puoli vuotta aiem-
min he olivat olleet miltei koko minun elämäni.*

Alec sanoi: ”Tässä ovat...” Hän näytti siltä kuin olisi tehnyt
mieluummin mitä tahansa kamalaa kuin kertonut minulle, mitä
laatikoissa oli. ”Tässä ovat äitisi ja tätisi tuhkat. Heidät tuhkattiin.
Kerroimme sen sinulle, kun tulit asumaan meille.”

*En sanonut mitään. En sanonut siihen aikaan yleensäkään
juuri mitään.*

"Olen pahoillani", Alec sanoi. "Olisiko sinusta parempi... voisimme panna ne talteen siihen asti, kunnes olet valmis."

En ole vielääkään valmis.

"Olen pahoillani", Alec toisti nähdessään, miten tuijotin laatikoita. "Vien ne jonnekin..."

Kun hän aikoi ottaa laatikot sivupöydältä, minä otin valkoisen laatikon. Yllätyin siitä, miten painavalta Julia tuntui, vaikka hän oli pelkkää tuhkaa. Rutistin hänet rintaani vasten ja lähdin portaaita kohti.

"Riley..." Alec sanoi takanani.

Minä käännäin.

"Entä äitisi?"

Entä äitisi? Elämäni kysymys. Näen edelleen saman kysymyksen aika ajoin Alecin ja Sachin katseessa. He ovat kaiketi aina tienneet, että minun, Nikkin ja Julian tarinassa oli muutakin kuin mitä poliisit heille kertoivat.

Alec tarjosi laatikkoa, jossa Nikkin tuhkat olivat. Onnistuin ainoastaan pudistamaan päätäni, sitten käännäin ja nousin portaat yläkertaan.

En tänä päivänäkään tiedä mitä Alec teki Nikkin tuhkille.

Räntäsade alkaa ennen kuin pääsen polun alussa sijaitsevalle pysäköintipaikalla odottavalle autolleni. Keli on vaarallinen, mutta ajan siitä huolimatta pitempää reittiä kotiin ja käyn ostamassa Sachin minulle antaman ostoslistan ruoat. Lähtiessäni kaupungista hidastan vauhtia katsoakseni taloa, jonka etupihalla on Myytävänä- ja Myyty-kyltit.

Jos en olisi huomannut kelloa, en olisi suonut toista silmäystä kadunvarteen tuodulle tavarakasalle. Tällaista perhehistoriaa minun on vaikeaa katsoa: kaikkia noita rikkinäisiä tavaroita, joita

ei voi pelastaa. Vaaleanpunainen lasten yöpöytä, josta puuttuu yksi jalka. Likainen verhoiltu tuoli, jonka käsinoja roikkuu. Nuken vartalon vieressä siitä irronnut pää, jonka silmien katse on tyhjä. Halpa, ontto lipasto, jonka laatikot on pinottu maahan sen eteen. Pahvilaatikoista pursuaa kenkiä, hattuja, housuja ja paitoja, jotka ovat liian rähjäisiä hyväntekeväisyyteen. Sekamelskan ylle kertyvä räntä saa kaiken näyttämään jotenkin vielä kurjemmalta.

Käänän katseeni pois perheen rikkinäisistä tavaroista ja ohjaan auton kadunvarteen. Manttelikello on vintagea, 1900-luvun alkupuolelta. Uskon, että sitä on aikoinaan arvostettu ja katsottu usein ja että se on määrännyt tahdin talossa, jossa se oli. Se on nostettu tavarapinon päällimmäiseksi, tarkasti lipaston keskelle, aivan kuin talon omistaja olisi yrittänyt herättää henkiin kellon kunnianpäivät. Uskon omistajan halunneen, että joku pelastaa kellon, korjaa sen ja rakastaa sitä, kuten perhe rakasti vuosikymmeniä aiemmin. Mutta kellotaulua peittävä lasi on rikki. Muita tavaroita ottaneet ihmiset ovat jättäneet kellon sateen ja tulossa olevan roska-auton armoille.

Otan kellon lipaston päältä ja vien sen autoon, lasken sen pelkääjän paikan selkänokaa vasten. Räntäsade laantuu ajaessani pois kaupungista. Olen ajanut viitisentoista kilometriä maalle, kun aurinko tulee viimein esiin pilvien takaa.

Vilkaisen silloin tällöin kelloa, tunnen sen läsnäolon. Aivan kuin kyydissäni olisi matkustaja. Kello näyttää mielestäni surulliselta. Vanhat kellot näyttävät aina surullisilta.

”Sinulla oli onnea, kun löysin sinut”, sanon kellolle.

Kellon haljenneet kasvot tuijottavat minua kysyvästi.

”Olit joutumassa kaatopaikalle. Ihmiset katsovat nykyään kelonajan kännyköistä. Vanhanaikaiset kellot eivät ole enää tärkeitä.”

Kellon katse on alakuloinen.

”Älä sure. Sinusta tulee jälleen hyödyllinen.”

En katso, näyttääkö kello helpottuneelta tämän kuultuaan. Minua huolestuttaa enemmän se, miten outoa on puhua kellolle.

Saavuttuani kotiin Sachi auttaa minua kantamaan ruokaos-
tokset sisälle.

”Katso, mitä löysin jonkun romukasasta.”

Sachi silittää kelloa kuin eksynyttä kissanpentua. ”Onpa kaus-
nis. Hän ihastuu tähän. Hän on huoneessaan.”

Kiiruhdan portaat ylös. Kiran tulee minua huoneensa ovelle
vastaan, aivan kuin tietäisi, mitä olen löytänyt, ja odottaisi saa-
vansa sen. ”Aika siisti, vai mitä?” kysyn.

”Kiitos, Riley.”

”Ei kestä.”

Kiran kantaa rikkinäisen kellon kynnyksen yli varovaisen har-
taasti, aivan kuin kenttäkirurgi, joka siirtää haavoittuneen poti-
laan leikkaussaliin. Hän laskee kellon hellästi työpöydälleen, ja
katseltuaan sitä hetken hän istuu pöydän ääreen. Hän avaa
työkalupakkinsa. Pitkän, rukousta muistuttavan tuokion jälkeen
hän valitsee työkalun ja ryhtyy töihin.

Minusta on ihanaa katsella Kirania kellojensa parissa. Hän
käsittelee jokaista pikkuruista mekanismia niin kunnioittavasti.
Hän tutkii kellosta ottamaansa osaa, laskee sen varovasti työtas-
solle ja asettelee jokaisen hammasrattaan ja nippelin tarkkaan
tähtikuvioon, joka merkitsee hänelle jotakin. Sydämeni tuntuu
pysähtyvän, kun Kiran uppoutuu ajan mekaniikkaan ja auringon-
valo imee värin hänen lyhyistä hiuksistaan. Iltapäivän kirkas valo
on muuttanut hänen sinisen mekkonsa hohtavan valkoiseksi. Hä-
nen ympärillään leijailee unenomaisia pölyhiukkasia. Hän näyt-

tää pyhäältä mieheltä, joka suorittaa maagisia riittejä pyhäinjäännöksillä.

Kiran on ainutlaatuinen eikä hänen ympärillään oleva tilakaan ole tyypillisen kahdeksanvuotiaan valtakunta. Vinokattoinen huone, jossa on lemmikinsiniset seinät, on pikemminkin kuin shamaanin luola. Tai velhon onkalo. Kapea vuode, jossa on valkoinen päiväpeitto, on ainoa todiste siitä, että tila on makuuhuone, ja se jää huoneen täyttävien antiikki- ja kierrätysliikkeistä ostettujen pienten pöytien varjoon. Noilla kahdellatoista pöydällä on satoja kellojen osia ja fossiileja, jotka Kiran on järjestänyt ja yhdistänyt huolellisesti.

Kellojen ohella Kiran käyttää fossiileja arvoituksellisessa viestinnässään maailmankaikkeuden kanssa. Kun hän on purkanut vanhan kellon osiin, hän siirtyy taikuudessaan lempiosuuteeni. Hän asettaa kellonosat yksi kerrallaan tarkkoihin paikkoihin rat- taiden, ruuvien, mikrosirujen ja viisareiden viereen, keskelle ki- viä, joissa on saniaisten, korallien, nilviäisten ja trilobiittien paina- naumia.

Tiedän, että ajatus on epätieteellinen, mutta minusta on mukavaa kuvitella, että Kiranin taikuus pitää maailmankaikkeuden järjestyksessä. Ehkä hän tekee sen muutaman muun tietäjän kanssa, jotka asuvat huomaamattomina eri puolilla maailmaa, ja ehkä he pitävät yhteyttä toisiinsa meille muille käsittämättömällä tavalla. Heidän alkaa kuitenkin olla aina vain vaikeampaa pitää hyvyys vallalla Maassa, sillä viime aikoina kaikki on alkanut muuttua liian nopeasti.

Katson Kiranin kimmeltävää metalli- ja kivigalaksia. Jossakin näillä pöydillä on osia keittiön seinäkellosta, joka otti aikaa kah- den ihmisen elämän viimeisistä sekunneista. Nuo ihmiset olivat jatkuvasti toisiaan vastaan – ovat vielä nytkin, kauan elämänsä

päättymisensä jälkeen. En tiedä, missä tuon kellon osat ovat näillä pöydillä olevien satojen osien joukossa, ja minusta on lohduttavaa ajatella, että tuo aika on pyyhitty pois.

Kiran työntää tuolinsa taaksepäin ja nousee seisomaan. Hän on valmis jakamaan juuri korjaamansa aikasadon taikuuteensa. Hengitän mahdollisimman hiljaa, jotten häiritse häntä. Olen nojaillut hänen ovenpieleensä enkä ole varma, tietääkö hän minun katselevan. Ei häntä häiritse vaikka katselenkin.

Hän ottaa varovasti jotakin pientä sormiinsa ja nostaa sen pöydältä. Hän katsoo sitä muutaman sekunnin, katselee sitten pöytiään, katsoo pieniä esineitä, jotka auringonvalo saa näyttämään kimmeltäviltä tähdiltä. Hän kävelee viisijalkaisen tammipöydän luokse. Löysimme pöydän viime kesänä antiikkikaupasta. Sen pinnassa on naarmuja ja kolhuja ja tahroja, mutta se ei haittaa Kirania. Pöytä on vain kasvualusta, jolla hän panee maailman-kaikkeutensa järjestykseen.

Hän laskee pienen osan, jota en näe, tammipöydälle fossiilien ja muiden kellonosien joukkoon. Hän katselee päätöstään hetken, palaa sitten manttelikellon osien luokse ja valitsee toisen.

Katson, kun hän toistaa saman viisi kertaa. Hän on miltei transsissa, ja olen melko varma, ettei hän tiedä minun olevan paikalla, kun hän laskee kuudennen osan auringonvalossa kylpevälle pöydälle länsi-ikkunan edessä. Mutta nyt hän katsoo minua ja sanoo: ”Tuo oli sinulle, Riley.”

Hän ei ole koskaan ennen sanonut mitään tuollaista, kun olen katsellut häntä puuhailemassa kellojensa parissa. Haluan kysyä häneltä mitä minuun liittyvää hän teki. En kuitenkaan puutu Kiranin maailmaan. En uskalla puuttua taikuuteen, kun sisälläni on kaikki tämä pimeys.

Vaughn Orr

Kohotan katseeni, etsin kuuta, yhtä kirkasta tähteä. Näen ainoastaan kaupungin valojen heijastuvan usvaisina pilvipeitteestä. Antennin valot iskevät punaista silmäänsä minulle.

Haluan nähdä tähtiä. Paljon tähtiä. Aivan kuten joissakin kirjoissani nähdään.

Tähtiä enemmän kaipaen kuitenkin pimeyttä. En tiedä syytä. Tämä pimeyden kaipuu on vallannut minut sairauden tavoin. Minun on nähtävä millainen todellinen yö on. Sellainen yö, jota ei löydy New York Citystä. Olen yrittänyt piileskellä liian kauan kaikessa tässä valossa.

Vihreä valo on alkanut vilkkua, ja ylitän kadun kun vielä en nähtä. On helmikuun alku, mutta kaupunki tuoksuu jo keväältä. Märältä betonilta ja asvaltilta. Oluelta. Höyryväältä ruokarekka-aterialta, joka syödään rennosti jalkakäytävällä.

Leutous saa minut levottomaksi. Samoin nuori nainen, joka kävelee minua vastaan ja tuijottaa minua. Hän saattoi tunnistaa

minut, mutta kävelee ohi, kun pujahdan hämääseen ravintolaan, jossa tapaan Gemman.

Näen Gemman istuvan pöydässä salin toisella puolella tiiliseinän vieressä. Hänellä on martini, joten tilaan itselleni baaritiskiltä IPA-oluen ja menen sitten hänen luokseen. Hän hymyilee nähdessään minun tulevan. ”Kivasti leikattu tukka.”

Istuudun häntä vastapäätä ja hieraisen vastaleikkattujen hiusten teräviä latvoja. ”Eihän tämä ole liian lyhyt?”

”Ei ole, pidän siitä.” Gemma kumartuu led-kynttilän yli suutelemaan minua huulille. Ennen kuin hän vetäytyy takaisin, hän kysyy: ”Miten agenttisi kanssa sujui?”

”Hyvin.”

”Varmistuiko se?”

”Varmistui.”

”Voi hyvä luoja! Tämä on mahtavaa!”

Siemaisen olutta.

”Miten voit näyttää noin tyyneltä?”

”Olen tiennyt asian jo jonkin aikaa. Allekirjoitin vain paperit tänään.”

”Tiedätkö, milloin se tulee teattereihin?”

”Ehkä ensi vuonna joulun aikoihin.”

”Kaksi elokuva! *Kaksi!*”

Hänen katseestaan kuvastuvasta ihailusta täytyy tehdä loppu. Minua vaivaa aina vain enemmän, kun minua katsotaan tuolla tavalla.

”Älä innostu noin kovasti. Elokuvasta tulee luultavasti surkea.”

”Miksi?”

Kohautan harteitani.

”Miksi sanot noin?”

Sanoin niin pyyhkiäkseni ihailevan ilmeen hänen kasvoiltaan.

Vastaaan kuitenkin: ”Voitko kuvitella sitä kirjaa elokuvana? Se tehdään täysin väärin.”

”Minä *voin* kuvitella sen! Siitä tulee *mahtava*!”

Mahtava on yksi Gemman sanavaraston yleisimpiä adjektiiveja. Itse asiassa se taisi olla myös edellisen tyttöystäväni yleisimpiä adjektiiveja. Ei tämä mikään yllätys ole. Pyörin seurassa, jossa minuun ei yritetä tehdä vaikutusta sanavarastolla ja kirjallisuuden tuntemuksella, kuten usein muuten tapahtuu, kun ihmiset saavat kuulla minun olevan kirjailija. Tuollaiset ihmiset haluavat yleensä udella kirjoitustyöstäni, joka on kielletty aihe kanssani. Keskustelen mieluummin jostakin, joka ei liity mitenkään romaaneihini tai ylipäätään edes kirjoihin.

Etenkin naisystävien kanssa tämä on ehdoton edellytys, ja siksi Gemman kanssa seurusteleminen onkin muuttunut vaikeammaksi sen jälkeen, kun hänestä tuli fani. Kun tapasimme, hän ei ollut lukenut yhtään kirjaa neljään vuoteen, lukiosta valmistumisensa jälkeen. Kolmen seurusteluukautemme aikana hän on lukenut neljä romaania: minun koko elämäntyöni. Ja hän on katsonut toisesta kirjastani tehdyn elokuvan ainakin kolme kertaa, ei kertaakaan minun kanssani.

Gemma pohdiskelee kenen näyttelijän pitäisi esittää kutakin romaanin hahmoa.

Minä juon, nyökkäilen ja lausahdan silloin tällöin: ”Niinkö?”, mutten oikeasti kuuntele. Kertaan mielessäni agenttini Melin kanssa tänään käymääni keskustelua. Hän taisi huomata synkän mielialani.

Tietenkin hän huomasi. Paniikki on vain pahentunut viimeisen kirjan julkaisemisen jälkeen. Minusta tuntuu siltä kuin köysi olisi loppunut ja roikkuisin kallionseinämällä.

*

MENESTYSKIRJAILIJAN KOLMAS ROMAANI KERTOO RAKKAUDEN TAIANOMAISUUDESTA JA SALAISUUKSISTA, JOTKA SÄRKEVÄT SYDÄMEN.

Menetettyään 11-vuotiaana äitinsä ja tätinsä Riley Mays muutti Chicagosta sukulaisperheen luo syrjäiselle maatilalle Wisconsinin. Kuluneen kymmenen vuoden aikana Maysin perheen erityislaatuinen poika Kiran ja uuden kotiseudun villi luonto ovat auttaneet sulkeutunutta Rileytä raottamaan kuorta, mutta suurimman lohdun nuori nainen on aina löytänyt kuusta – mystisestä taivaankappaleesta, jonne hän voi paeta kipeimpiä muistojaan.

Bestseller-kirjailija Vaughn Orr kokee olevansa hukassa niin urallaan kuin elämässään. Keskellä Wisconsinin syrjäseutuja tyhjentynyt bensatankki vie Vaughnin sattumalta Maysien vieraaksi, ja hän huomaa viihtyvänsä sydämellisen perheen luona. Etenkin syrjäänvetäytyvä Riley kiinnittää hänen huomionsa. Vaughn tunnistaa naisessa sukulaissielun, jolla on samanlainen tarve pitää sydäntä särkevät salaisuutensa haudattuina. Kun kummankin traumat uhkaavat paljastua, on Rileyn ja Vaughnin löydettävä rohkeutta kohdata menneet tapahtumat.

Bestseller-kirjailija **Glendy Vanderah** on hurmannut lukijat teoksillaan *Missä metsä kohtaa tähdet* ja *Valoa lehtien lomasta*. Ennen kirjailijaksi ryhtymistään Vanderah työskenteli uhanalaisten lintujen asiantuntijana Illinoisissa. Hän asuu nykyään Floridan maaseudulla aviomiehensä sekä niin monien lintujen, perhosten ja villikukkien kanssa kuin pystyy tontilleen houkuttelemaan.